

SVERIGE, RÄTTSSSTAT I FRITT FALL

LVU, hur det ska gå till och hur det går till.

Av Göran Grauers, ombud i LVU-mål och samhällskritiker

Göran Grauers har i ca två decennier varit ombud i LVU-mål. Han har också varit samhällskritiker i minst lika lång tid.

Artikeln publiceras här med författarens benägna tillstånd.

Jag har sedan 1997 företrätt människor i LVU ärenden och har en tämligen god inblick i hur LVU-ärenden behandlas i såväl socialtjänster som i nämnder och i domstolar och det är något som snarast påminner om det forna Östtyskland.

Jag kommer i den här artikeln att behandla först hur ett tvångsomhändertagande skall gå till och sedan beskriva med ett nu pågående ärende hur det faktiskt går till.

Att omhänderta människors barn är det största ingrepp en stat kan göra i en familj och något som måste följa alla befintliga lagar för att demokratin skall fungera, framförallt måste de följa Europakonventionen om de mänskliga rättigheter och här framförallt artikel 6.

Hur ett omhändertagande skall gå till.

Som jag sa inledningsvis är det bara staten som kan omhänderta medborgares barn. Staten delegerar ansvaret till politikerna i respektive kommun där det är politikerna som har det juridiska ansvaret.

Politikerna i sin tur delegerar själva arbetet till tjänstemän att utreda de situationer som uppkommer kring det barn som påstås ha problem i sin familj.

För att få till stånd en utredning kring omhändertagande av barn måste politikerna ge sitt tillstånd till detta.

Socialnämnden delegerar detta till ett arbetsutskott som måste bestå av minst tre politiker från olika partier. Dessa politiker måste kritiskt granska den utredning som socialtjänsten presenterar för dem. Att kritiskt granska något innebär att man sätter sig in i allt material som ligger till grund för utredningen och detta är viktigt för att politikerna skall försäkra sig om att utredningen följer grundlagens första kapitel nionde paragraf nämligen att utredningen är saklig och objektiv och beaktar allas likhet inför lagen.

Socialtjänsten har endast förslagsrätt alltså man kan föreslå för politikerna att dessa barn behöver omhändertas.

Om politikerna finner att utredningen är saklig och objektiv och att allas likhet inför lagen har beaktats har politikerna möjlighet att ansöka om tvångsvård hos förvaltningsdomstolen.

Förvaltningsdomstolens skyldigheter.

Förvaltningsdomstolen har enligt åttonde paragrafen förvaltningsprocesslagen skyldighet att tillse att ärendet har utretts så som dess beskaffenhet fordrar.

Hur går det då till i verkligheten?

Under alla år jag företrätt människor har jag bara en enda gång läst en utredning som varit saklig och objektiv och det var i en utredning gjord i Hagfors, men även där har jag sett motsatsen. I utredningarna finns rent kafferepsskvaler egna tyckanden från tjänstemän i form av, "jag tycker", "jag känner", "min uppfattning", osv.

Det får inte finnas något personligt tyckande från utredande socialsekreterare.

Nästa allvarliga sak är att i 99% av alla fall jag varit delaktig i har osämja uppstått mellan utredaren och föräldrarna, vilket i sig är förståeligt. Utredaren utreder ju om föräldrarna är bra föräldrar eller inte och om de skall få behålla sina barn eller inte.

Jag vill inflika här att jag arbetat helt ideellt och därför kunnat välja de ärenden jag velat involvera mig i. Jag har exempelvis aldrig involverat mig i ärenden där det bevisligen förekommit missbruk och där barnen troligtvis farit illa.

Jag är inte jurist och kan därför aldrig företräda barnen, bara föräldrarna/föräldern. Många gånger har jag kommit in i ärenden då barn redan är omhändertagna och då föräldrarna inte känner att de får den hjälp de behöver från sitt ombud. Det känns ofta som jag blir deras sista hopp, men mer om det längre fram.

Utredaren och föräldrarna hamnar alltså som regel på kollisionskurs och i samtliga fall där jag blivit direkt involverad har jag alltid blivit myndighetens fiende nummer ett, den som de uppfattar är där för att "sätta åt dem".

Som regel vägrar utredarna prata med mig, de vägrar lämna ut handlingar och har i ett fall anklagat mig för oskicklighet och till och med tagit mig till domstol där de förlorade i samtliga instanser.

Jag har i samtliga ärenden jag varit involverad i begärt att få träffa nämnden utan socialtjänsten närvarande, vilket är en rättighet föräldrarna/ föräldern har, men aldrig beviljats detta. Den enda gång mina klienter och jag fått träffa nämnden har varit vid arbetsutskottsmöten där det inte är ovanligt att det är tjänstemännen som håller i ordförandeskapet trots att det alltid skall vara nämndens ordförande som håller i klubban.

Under de 18 år jag hållit på har inte en enda politiker kritiskt granskat en utredning utan ärendet har föredragits av tjänstemännen för politikerna i nämnden.

När jag konfronterat ansvariga politiker har jag fått svar som; " Vi måste lita på våra tjänstemän."

"Vi har stort förtroende för vår socialtjänst." Och i flera ärenden där jag varit involverad som rönt medial uppmärksamhet har även politikerna öppet inför media uppgivit samma förklaring. Till och med har en ordförande för nämnden, alltså den person som bär det högsta juridiska ansvar och varit den som ansvarat för att ansöka om tvångsvård hos domstolen i direktsänd TV sagt att hon inte är tillräckligt insatt i ärendet. Personen ifråga är alltså den högst ansvarige för att kritiskt ha granskat utredningen och förvissat sig om att den är saklig och objektiv. Personen ifråga erkänner alltså öppet i TV att detta inte gjorts och ingen tycks reagera över detta.

En annan ursäkt politikerna kommer med är att de bara är fritidspolitiker och att de saknar kunskap och därför måste förlita sig till deras tjänstemän.

Om en politiker saknar kunskap i den demokratiska processen så är väl frågan vad den personen gör på sin post? Att inte ens kunna bedöma om en utredning är saklig och objektiv, om den följer vår grundlag och följer Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna bör vi på varje

punkt ifrågasätta om personen ifråga har rätt att inneha en politiskt juridiskt ansvarig position och få ta så allvarliga beslut som att ansöka till domstol om tvångsvård av medborgares barn. Nåväl! Säger ni kanske, det här blir i vilket fall som helst uppenbart i domstolen, för det är ju trots allt där beslut om tvångsvård eller inte tas, men domstolarna är bara myndighetens förlängda arm och bryter kontinuerligt emot Konventionens artikel nr 6.

Jag vågar påstå att förfallet i Sverige har gått så långt att det inte längre är så att våra myndigheter är till för folket. Jag uppfattar istället att det är så att det är myndigheterna mot folket och myndigheterna försvarar varandra och till sin hjälp har de domstolarna.

En sak jag uppfattar som ytterst graverande i majoriteten av alla utredningar jag läst och som jag alltid förvånats att ingen annan sett. Det finns aldrig något gott att säga om föräldrarna och jag är övertygad att om man utreder vilken familj som helst så måste det alltid finnas något gott att säga, speciellt i ärenden som jag utrett och företrätt där det aldrig funnits exempelvis våld och missbruksproblem.

Det finns aldrig något gott att säga om den förföljda mamman med skyddad identitet och urdålig ekonomi, eller familjen som har svårt neuropsykiatriskt sjuka barn. Socialtjänsten har aldrig något gott att säga om någon vars barn de anser måste vårdas av staten.

BARNETS/BARNENS ADVOKATER - i förhållande till socialtjänst och domstolar.

De advokater som får uppdraget att föra barnets talan måste självklart också på bästa sätt företräda sin klient/klienter. Det är praxis att om det rör fler barn får barnen samma ombud. Advokaten måste i första rummet förvissa sig om att utredningen som ligger till grund för ansökan om tvångsvård är saklig och objektiv och att hans klient/klienter behandlats lika inför lagen.

Jag har aldrig under dessa år kontaktats av barnets/ barnens advokat och jag har aldrig upplevt att de kontaktat föräldrarna. Hur kan en advokat då försvara barnens position? Det här visar att advokaten i fråga redan tagit ställning.

Jag har suttit i rätten där advokater öppet erkänt att de inte träffat sin/sina klient/klienter, att de inte ens pratat med dem, men förordar utifrån socialtjänstens utredning tvångsvård för barnen. Jag har varit med om att barns advokater inte ens kommit ihåg sina klienters namn och tvingats läsa innantill eller rättats av mig, domstolen eller socialtjänsten själva.

Häri ligger flera systemfel som kränker de grundläggande fri och rättigheterna.

Det är domstolarna som i slutändan godkänner ombudens krav på ersättning och domstolarna prutar nästan alltid på ombudens begäran om ersättning och godkänner sällan mer än 15-20 timmars arbete och detta gäller också för föräldrarnas ombud och de flesta advokater är överens om att LVU ärenden alltid är förlustärenden. Advokaterna vet alltså redan från början att de inte kommer att få betalt för den tid de borde lägga ner på ärendet.

Föräldrar kan anklagas för synnerligen allvarliga brott, så som exempelvis Münchhausen syndrom by Proxy, som anses som den grövsta form av barnmisshandel som finns och som inte sällan leder till döden för de drabbade barnet.

Eftersom Münchhausen syndrom är exceptionellt ovanligt så måste självklart barnens advokat också granska detta med lupp, det har nämligen gått inflation på denna diagnos i Sverige. Vi bör statistiskt sett ha ett fall per tionde år, fast vi har upp till 13 fall per år där läkare ställer diagnosen per telefon eller per korrespondens.

Jag har varit med om att barns advokater i så här grova anklagelser förordat tvångsvård trots att de anklagade föräldrarna aldrig polisanmälts, aldrig förhörts, aldrig fått uttala sig, där barnen aldrig förhörts eller fått uttala sig och där inga utomstående experter så som psykologer, psykiatriker fått träffa de påstått drabbade barnen.

Det blir som att barn och föräldrar blir brickor i ett spel, brickor utan kött och blod där pengar blir det som styr och där de drabbades grundläggande mänskliga fri- och rättigheter helt sätts ur spel.

Först och främst så skall ett ärende om så allvarliga anklagelser om så allvarliga brott i första hand utredas av polis och åklagare och ärendet skall inte hamna i förvaltningsdomstolarna. Det är inte socialtjänstens roll att utreda misstankar om grova brott och grova brott som extrem misshandel och mord hör inte hemma i förvaltningsdomstolarna och skulle det höra hemma i förvaltningsdomstolarna så gäller Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och där i artikel 6 framgår det klart och tydligt vilka rättigheter vi har när vi anklagas för brott. Vi skall behandlas som oskyldiga till annat bevisats i lag. Vi har också rätt till ombud som staten skall betala om man själv inte har medel att betala.

I förvaltningsdomstolarna är det alltid domstolen som beslutar om rimlig kostnad för ombudet och om båda föräldrar anklagas för Münchhausen syndrom by Proxy (MBP) så skall de ha var sitt ombud då det alltid är mamman som är den skyldige till dessa brott om där nu föreligger MBP.

DOMSTOLARNA.

Jag vill beskriva hur illa ställt det är med domstolarna genom att utan att gå allt för mycket in i detalj, beskriva hur ett nu pågående ärende har behandlats av domstolen men såväl av kommunen ifråga och granskande instanser som JO, JK, IVO, Polis etc.

Jag har i detta ärende företrätt föräldrarna, jag har tillgång till samtliga handlingar i målet, alla tidigare utredningar som gjorts, uttalanden från skolan, barnens medicinska journaler från barndom fram till dagens datum.

Jag har konsulterat experter i allt från läkare till psykologer och ärendet har också kritiskt granskats av en journaliststudent i grävande journalistik, ett arbete som också kritiskt granskats av hans lärare och som fått högsta betyg.

EN KORT BESKRIVNING AV ÄRENDET.

En orosanmälan inkommer till socialtjänsten i kommunen från sjukvården. Orosanmälan gör gällande att en läkare anser att barnen utsätts för psykisk misshandel och svårt somatiserande hemförhållanden i form av Münchhausen syndrom by Proxy.

Barnen var vid omhändertagandet för snart 5 år sedan 9 år (pojke) 11 år (flicka) och 13 år (pojke) gamla.

De 3 barnen har/ hade varit föremål för sjukvården i flera år. Flickan hade bland annat diagnosticerats med Mobus Cohn, en svår magsjukdom plus att hon har allergi och drabbats av anafylaktisk chock och ständigt skall ha med sig en anapen.

De båda pojkarna har oförklarliga smärtor i fötter och knän och är emellanåt beroende av rullstol, den äldsta pojken är värst drabbad och idag helt beroende av rullstol medan den yngre pojken blivit av med dessa problem. Han är dock också allergiker.

Det att de båda pojkarna behövde rullstol bara ibland föranledde skolan att redan 2006 be socialtjänsten utreda familjens hemförhållanden. Socialtjänsten fann inget att anmärka på.

Föräldrarna har också frivilligt sökt kontakt med BUP som gjort flera utredningar och när omhändertagandet skedde hade båda föräldrarna och äldsta pojken gått hos BUP i 1 1/2 år.

BUP vittnade vid första rättegången till föräldrarnas och barnens fördel, enligt dem fanns ingen misstanke om vare sig MBP eller andra oegentligheter så som psykisk misshandel. Även skolan vittnade i domstol till barns och föräldrars fördel och barnen är i alla utlåtanden från skolan välpresterande barn med god social kompetens och inga utagerande beteenden.

6 månader innan barnen omhändertogs utifrån orosanmälan lämnade samma läkare in en orosanmälan vilken då ledde till en utredning från socialtjänsten och den utredningen fann inget att anmärka på och barnen mådde psykiskt bra och klarade sig som sagt bra i skolan.

När så den sista orosanmälan inkommer i april 2013 så gör kommunen absolut ingenting. Man startar ingen utredning, men 72 dagar efter orosanmälan luras familjen till socialtjänsten där man separerar föräldrar och barn och tar barnen med ett omedelbart LVU. Detta alltså utan någon som helst utredning.

För att lagligt ta ett omedelbart LVU måste det föreligga omedelbar fara för barns liv. Inget utöver det vanliga inträffade under dessa 72 dagar. Barnen gick på sjukgymnastik, flickan 2 ggr i veckan för en fotskada och den minsta pojken 3 dagar i veckan och äldsta pojken 5 dagar i veckan, vilket föräldrarna bistod. Föräldrarna lade alltså ner mer tid på att hjälpa sina barn än hårt curlade föräldrar gör med sina barn.

Barnen placeras på det illa beryktade utredningshemmet Oasen där de fräntas all medicinering på order från socialtjänsten, som här begår brott mot patientsäkerhetslagen. De ställer alltså självsvåldigt och utan uppföljning av läkare diagnosen att barnen inte längre skall få den medicin som läkare föreskrivit.

Äldsta pojken hade ordinerats och behandlats under längre tid med bland annat Metojekt, ett cellgift som kräver noga uppföljning.

Detta anmäls till IVO som svarar att där inte finns något i lagen som tvingar socialtjänsten att ta in utomstående och oberoende bedömningar. Inte heller domstolen eller JO har några synpunkter på detta och inte heller polisen, trots att det alltså är ett brott enligt patientsäkerhetslagen. Båda pojkarna är diagnostiserade med kroniskt smärtsyndrom och deras smärtstillande togs ifrån dem.

Här är också viktigt att beskriva föräldrarna. Pappan jobbar på stålverket och mamman är sjukpensionär efter en svår whiplash skada och fibromyalgi.

I den aktuella kommunen hade Vänsterpartiet vid tillfället haft egen majoritet i 3 mandatperioder. Mamman hade fram till bara någon månad innan omhändertagandet varit aktiv fritidspolitiker för Vänsterpartiet i kommunen i 7 år. Hon hade som andre vice ordförande i barn- och fritidsnämnden också direkt varit överordnad den tjänsteman som var chef för nämnden och som också var socialtjänstens chef. Mamman hade haft öppna konflikter med chefer för olika nämnder då hon försökt få bukt med det tjänstemannastyre som existerade i kommunen. Det är alltså dessa tjänstemän som nu skall utreda hennes hemförhållanden och som kan rekommendera tvångsvård inför nämnden.

Nämndens ordinarie ordförande (V) avsade sig ordförandeskapet i detta ärende då han ansåg sig jävrig och vice ordförande (S) tog över ordförandeskapet. Vice ordförandens son har varit klasskamrat med äldsta barnet i 8 år. Både vice ordförande och mamman har tillsammans varit klassföräldrar och barnen har umgåtts och varit på varandras födelsedagskalas. De har också båda varit på olika konferenser tillsammans och då också jobbat i samma grupp.

Det är alltså han, som helt utan utredning, helt utan några som helst bevis på att där förelåg någon direkt fara för barnens liv som beslutar om ett omedelbart omhändertagande.

Vice ordförande har dessutom ingen laglig rätt att begära omedelbart omhändertagande, det är inget som kan delegeras till vem som helst.

Den advokat som utses till föräldrarnas ombud företräder kommunen i ett ärende rörande utebliven skolpeng där motparten är Svenska Kyrkan. Han sitter alltså i en förhandling tillsammans med chefen för barn- och fritidsnämnden som mamman varit överordnad och i nästa förhandling är samma chef, som alltså också är socialtjänstens chef på motsatt sida. Han har heller inte hävdad föräldrarnas rätt enligt artikel 6. Han anmälde till advokatsamfundet som inte ansåg att han begått några fel eller att det ens var olämpligt att han åtog sig fallet.

Jag har också anmält jäv från kommunens sida och hävdad att vi aldrig i ett demokratiskt samhälle kan låta tjänstemän utreda politikerns hemförhållanden som är aktiva eller varit aktiva i samma kommun. Vi kan heller aldrig tillåta i ett demokratiskt samhälle att politiker kan ansöka om tvångsvård av kollegors barn.

Högsta förvaltningsdomstolen, JK, JO och IVO ser inga problem i detta och det är därmed fastslagit att tjänstemän i samma kommun kan utreda politikerns hemförhållanden och politiker i samma kommun kan besluta att ta kollegors barn.

Självklart skall politiker, som alla andra utredas, men då av en oberoende kommuns tjänstemän. Kommunen kan dessutom skicka sin egen advokat att företräda den anklagade politikern.

Jag kom in i ärendet först när det gått en vända i domstolarna och det var dags att begära omprövning av ärendet och här måste förklaras vad en omprövning är, för det är uppenbart att domstolarna inte förstår detta.

Jag måste först konstatera att det alltid är språket som styr lagen och inte lagen som styr språket.

Enligt Ord för Ord:

Omprövning; förnyad undersökning, efterprövning, eftergranskning, revision, (jur.) resning - ta under omprövning, ta(ga) under förnyad prövning. Granskning, ta(ga) i övervägande, ompröva, pröva på nytt överväga, tänka på (saken) ännu en gång.

Det som blir intressant här är att omprövning alltså har samma betydelse juridiskt som resning och vi är ju i en domstol, vilket knappast kan bli mer juridiskt. Anledningen att man inte säger resning är att det inte går att få resning i ett LVU ärende eftersom det vare sig är linjärt eller statistiskt.

Du kan få resning i ett mord exempelvis om där tillkommer nya bevis. Mordet är linjärt och statistiskt. Det hände vid en specifik tidpunkt.

Ett tvångsomhändertagande förändras varje dag, barn växer upp och kanske kommer i tonåren eller blir straffmyndiga då de själva kan få föra sin talan.

En omprövning innebär alltså att behovet av tvångsvård skall bedömas utefter de förhållanden som nu råder. Domare och nämndemän får inte ha deltagit i några tidigare förhandlingar i målet och de får heller inte vara pålästa på ärendet och tidigare domar får inte införas som bevis eller stöd för fortsatt tvångsvård.

Socialtjänsten måste presentera en ny utredning som visar på varför vård är nödvändig utifrån de förhållanden som nu råder.

När jag kom in i förvaltningsrätten efter att ha skrivit begäran om omprövning så är det första ordförande säger, att han och nämndemännen är väl pålästa på ärendet och har gått igenom alla tidigare domar och att det här inte är en förhandling om tvångsvård eller inte utan bara en prövande om vården skall fortgå eller inte.

Det första ordförande gör är alltså att förklara sig själv och övriga ledamöter av domstolen för jävigt, men det förstår han inte själv och ingen annan inom förvaltningsdomstolarna heller. Han förklarar också att vi inte under den muntliga förhandlingen skall gå in på detaljer då det redan avhandlats skriftligt.

Ordförande har naturligtvis rätt då 85-90% av allt som framförs i förvaltningsrätten skall vara skriftligt och det är nu här som det blir väldigt intressant. Alla de domar jag läst från förvaltningsdomstolarna avhandlar bara det som sagts vid den muntliga förhandlingen och argumenterar aldrig sitt ställningstagande utifrån vad som skriftligt framförts.

Förvaltningsrätten hade i första vändan av detta omhändertagande slagit fast att MBP, vilket alltså var själva orosanmälan som alltså inte gick att bevisa, enligt artikel 6 så skall föräldrarna anses som oskyldiga och domstolen skall underkänna ansökan om tvångsvård, men i detta fall tar domstolen på sig sin riddarutrustning för att rädda utsatta barn och säger att det då måste vara "något annat" och bifaller LVU på brister i omsorgen. Jag berättade tidigare om föräldrarnas insatser för sina barn i sjukgymnastiken. Det kan knappast kallas för brister i omsorgen. Domstolen reagerar inte heller på att det tog 72 dagar innan man beslöt om ett omedelbart omhändertagande och att där inte fanns någon som helst grund till det.

Domstolen reagerar heller inte på att där inte fanns någon som helst utredning eller att inte någon polisanmälan gjorts, eller att barnen, som alltså var 9-11 och 13 år gamla aldrig hörts eller fått komma till tals eller utretts av medicinsk expertis.

Om vi skulle säga att där fanns substans i orosanmälan så har vi att göra med barn som psykiskt misshandlats och som lever i en svårt somatiserande hemmiljö där de också skall förgiftas och fysiskt misshandlats (Socialstyrelsen har slagit fast att MPD alltid är fysisk misshandel, ofta förgiftning). (det finns inget som heter svårt somatiserande hemmiljö i form av MBP. Läkaren som skrev orosanmälan visste alltså inte vad det var hon anmälde, dessutom så försåg hon föräldrarna med kanyler och cellgift vilket, om anklagelserna om MBP stämmer, är att som att ge en mordbrännare fri tillgång på bensin och tändstickor).

Vi har alltså att göra med barn som varit exceptionellt illa. Jag tycker att det måste vara grundläggande att utreda vad dessa barn varit med om och jag anser att det omöjligt kan ligga inom socialtjänstens kunnande och att utomstående medicinsk utredning varit absolut nödvändig, men IVO säger ju att socialtjänsten inte är skyldiga i lag att ta in utomstående utredare och det anser även domstolen alltså som överflödigt, vilket domstolen frekvent hänvisar till, vilket jag kommer till längre fram.

Till förhandlingarna i kammarrätten i första vändan så hade det tillkommit en utredning om mammans och barnens psykiska hälsa gjord när barnen var på Oasen. Den visade att alla var vid god psykisk hälsa. Skulle detta varit möjligt om barnen utsatts för det övergrepp myndigheten påstår?

Kammarrätten tar dock ingen hänsyn till detta och argumenterar exakt likadant som förvaltningsrätten gör och hänvisar till deras dom.

Anledningen att föräldrarna överklagade förvaltningsrättens dom var att de ville få det prövat i högre instans av en domstol som är oavhängig och opartisk, då kan ju inte domstolen låta bli att själva argumentera, speciellt då där finns ny avgörande bevisning.

I nästa vända i förvaltningsdomstolen så manifesteras detta på ett magnifikt sätt.

Till förhandlingarna i förvaltningsrätten hade jag kallat, som sakkunnigvittnen PhD och leg. Psykolog Lena Hellblom Sjögren och dåvarande chef för Karolinskas smärtenhet docent Gunnar L Olsson, båda ansågs överflödiga av rätten och fick inte vittna, vilket blir ett flagrant brott mot artikel 6, alla som anklagas för brott har rätt att kalla och förhöra vittnen och rätt att förhöra de vittnen som finns emot honom.

Jag lämnade då in skriftliga frågor jag ställt till Lena Hellblom Sjögren och skriftliga svar från henne på de frågorna.

De frågorna rörde bland annat den separering som gjorts av barnen och den diagnos som ställts av socialtjänsten.

4 dagar före jul 2012 så får barnen reda på att de skall separeras. De får ingen att prata med innan de får träffa föräldrarna på själva julafton. Den 27 december separeras barnen, 6 månader efter de omhändertogs. Barnen har inte blivit friskare och nu påstår socialtjänsten att de nu gör varandra sjuka i vad de säger är en svår lojalitetskonflikt med föräldrarna och att de nu lider av "samsjuklighet".

Samsjuklighet är när en person med neuropsykologisk sjukdom lider av en oberoende sjukdom plus en missbruksproblematik. Detta är något barnen definitivt inte lider av och hur kan socialsekreterare som inte sett barnen under tiden på Oasen göra en sådan bedömning? Det är en medicinsk bedömning de gör och ställer en diagnos som inte ens finns.

Förvaltningsdomstolen berörde inte Lena Hellblom Sjögren svar på detta med ett ord. Hon argumenterade bland annat den diagnos socialtjänsten ställt för att separera barnen.

Det framgick inte ens i domen att handlingen lämnats in.

När jag ville kalla Lena Hellblom Sjögren till förhandlingarna i kammarrätten så ansåg även kammarrätten att hon var "överflödig" vilket man också ansåg om äldsta pojken begäran att få höra två nära kompisar om sin hemsituation.

Han fick heller inte höras, vilket han begärt då det bara var 64 dagar kvar tills han skulle fylla 15. Domstolens argumentation var att han kunde skadas av den svåra lojalitetskonflikt som rådde mellan honom och föräldrarna. Lena Hellblom Sjögren argumentering tog alltså domstolen inte i beaktande och att något sådant skulle drabba alla 3 barnen är helt osannolikt.

Vi fick kalla och förhöra docent Gunnar L Olsson och hans vittnesmål varade i ungefär 25 minuter. (Gunnar L Olsson har tidigare i barnens liv träffat dem, men det avbröts av kommunen).

Vi lämnade också in 22 affidavit från familjens släkt. På mammans sida är det en väldigt sammansvetsad släkt som träffas på alla stora helger som, Jul, Påsk och midsommar och även uppvaktar varandra på högtidsdagar och även umgås utanför storhelger och födelsedagar. Det blir ett tvärsnitt av kommunens invånare och alla är rörande överens att föräldrarna är väldigt kärleksfulla och bra föräldrar och att barnen, trots deras handikapp inte sätts åt sidan utan är som vilka andra barn som helst.

Socialtjänsten hävdar att hela släkten är involverad i misshandeln av barnen och att man kontaktat alla släktingar för att se om barnen kunde placeras där. Samtliga släktingar vittnar om att de aldrig kontaktats av socialtjänsten.

Vi får också ett långt förhör med mammans syster.

Kammarrätten förklarade också vid öppnandet att man ansett Lena Hellblom Sjögren vittnesmål som överflödigt.

Jag hade också till förhandlingarna i båda domstolarna tillfört åklagarens ställning till anklagelserna mot föräldrarna. Jag hade nämligen i oktober 2012 förklarat för kommunen att de var skyldiga att polisanmäla misstanke om så grova brott. Kommunen lämnade då in anmälan om misstänkt MBP hos båda föräldrarna, också misstanke om psykisk misshandel och överkonsumtion av sjukvård och mediciner. Åklagaren frikänner föräldrarna helt från alla misstankar.

Kammarrätten argumenterar inte med ett enda ord något vi tillfört, faktum är att man inte argumenterar något med ett enda ord utan man hänvisar bara till förvaltningsdomstolens dom vilken man vidhåftar som sin dom. (Kammarrätten i Stockholm 2013-11-11 mål nr 4324-13). Sakligheten och objektiviteten existerar inte och inte är heller domstolen oavhängig.

Faktum är att det inte på ett enda ställe framgår något av det vi tillfört. Ingen som läser domarna kommer någonsin att få reda på om de 22 affidavit. Ingen kommer att förstå att landets ledande

expert på oförklarlig smärta hos barn (vilket är förvånansvärt vanligt) har vittnat i 25 minuter. Ingen kommer att kunna se att Lena Hellblom Sjögren vittnat och inte ett ord om systemens vittnesmål.

En annan sak som visar på domstolens rena partiskhet är förhören med familjehemmen. De skall vittna om hur mycket bättre barnen nu mår.

Barnen kom ju inte från biologfamiljen utan kom dit efter att först ha kidnappats av myndigheten och satts på utredningshem där de fräntogs mobiler, datorer och möjligheten att kommunicera med omvärlden. De fick höra anklagelserna mot deras föräldrar utan att själva få uttrycka sig eller bli hörda, så får de reda på att de gör varandra sjuka och måste separeras och separeras på mesta tänkbara djävulska sätt.

De kommer nu till en ny familj och är förstörda. Självklart mår dessa barn bättre efter flera månader och har anpassat sig bättre efter rådande förhållanden.

Jag påpekade också för domstolen att familjehemsföräldrarna uppgift för vilket de hade betalt, var att få barnen att må bättre och skulle ju knappast säga något annat. En av familjehemsföräldrarna fick enligt utsago i domstolen ca 20 000 kr i månaden.

Socialtjänsten kallade ånyo familjehemsföräldrarna till kammarrätten, men det protesterade jag emot med ovan nämnda argument plus att de redan hörts 3 månader tidigare och deras vittnesmål måste anses som överflödiga, men jag fick inget gehör, familjehemsföräldrarna hördes igen om deras insatser för barnen och presenterade rena lögner vilka vi kunde bevisa.

Det finns idag 880 sidor handlingar i ärendet. Det mesta är tillfört av oss och är journaler och utlåtanden från skolor, BUP, socialtjänstens tidigare utredningar.

Ingenting av det vi skriftligt inlämnat har bemötts i ett enda ord av någon domstol.

Det mest träffande var nog när alla skulle presentera sina kostnadsräkningar i kammarrätten i Stockholm. När jag lämnade in min, för resor (bor 30 mil från Sthlm.) och hotell så tittade ordförande på min kostnadsräkningar och sa; "Staten betalar inte sådana som du."

Jag var kallad av domstolen och var den enda som inte fick någon ersättning alls. Har senare överklagat detta till Högsta Förvaltningsdomstolen med hänvisning till artikel 6 att var och en har rätt att utse sitt eget rättegångsbiträde. Det var domstolen som förordnat familjens ombud och i första instans så var det ju kommunens egen advokat.

Det finns långt mycket mer att berätta om just detta ärende och det är hur barnen behandlats och jag vill bara helt kort ta upp det här för att i en senare artikel gå mer in på djupet.

Barnen var alltså 9, 11 och 13 år då de omhändertogs. Barnen har aldrig själva fått uttala sig. De har aldrig undersökts av utomstående.

Den 9 åriga pojken led av oförklarliga smärtor i fötter och knän och var beroende av rullstol. (Detta är inte alls ovanligt och drabbar idag många ungdomar som börjar elitträna i unga år.) Han tillfrisknade inte under de 6 månaderna han var på utredningshemmet Oasen, men började åter kunna gå efter tre månader i familjehemmet. Detta är också helt normalt då de flesta med dessa problem plötsligt blir friska. Detta anser både domstolen och socialtjänsten är bevis för att föräldrarna är de skyldiga, att det var MBP, trots att docent Gunnar L Olsson vittnat om att oförklarliga smärtor på detta vis är vanligt hos barn och att pojken visar helt normala mönster hos dessa barn. Hade det rört sig om MBP hade pojken tillfrisknat tämligen omedelbart under vistelsen på Oasen.

Den 11åriga flickan var vid omhändertagandet fullt frisk utan andra problem än sjukgymnastik för en skadad fot och i behov av sin Annapen. (Där finns inga som helst misstankar om att föräldrarna skall ha skadat flickan.)

Den 13 åriga pojken har inte tillfrisknat och spenderade hela årskurs 9 i sängen oförmögen att gå i skolan. Socialtjänsten vägrade honom vård och hävdade att han är frisk och bara låtsas vara sjuk för att han inte får komma hem till sina föräldrar. Frågan blir, vilket 14-15 årigt barn väljer att ligga till sängs ett helt skolår? Om han väljer detta varför får han i så fall ingen hjälp. Medicinska svar visar att han har mycket mycket stor D-vitaminbrist, B 12 brist, järnbrist och han har en abnormt stor urinblåsa med blod i urinen och en förstörd njure och också haft en svår och långdragen stafylokockinfektion i sitt knä. Han har dessutom fått förändringar i synen med dubbelseende och fått ständigt ändra glasögon.(Det var han som fick Metoject i nära ett år utan uppföljning, se [fass.se](#) rörande nödvändighet av uppföljning.)

Barnen omhändertogs först efter misstanke om att föräldrarna gjort dem sjuka, därefter ansåg socialtjänsten, efter 6 månader på Oasen att de gjorde varandra sjuka genom en svår lojalitetskonflikt med sina föräldrar och vad man sa var samsjuklighet, vilket alltså är en fantasidiagnos ställd av socialtjänsten. (Brott mot patientsäkerhetslagen tidigare kallades detta för kvacksalveri.)

Den äldsta pojken har varit i 5 olika familjehem och hämtades till det sista med polishandräckning och är idag placerad på ett HVB hem för svårt neuropsykiatriskt sjuka barn, helt utan någon diagnos (HVB hemmet Rasmus.) socialtjänsten har lyckats få ett paragraf 3 omhändertagande på honom. Det är nu han själv som gör sig själv sjuk.

Domstolens anledning att bibehålla LVU på de andra två barnen är idag att föräldrarna inte har förmågan att se det friska i sina barn. Detta är alltså en anledning att tvångsvårda barn idag.

Samtliga barn har i perioder frångått sina datorer och mobiltelefoner och förbjudits kommunicera med omvärlden. Äldsta pojken är frångått allt detta och får inte träffa sina syskon då han nu anklagas för att göra dem sjuka.

Alla besök hos föräldrar eller mellan syskon sker under strikt övervakning av socialtjänsten.

I nästan samtliga fall jag varit involverad i har föräldrar varit anklagade för grova brott, misshandel, MBP osv och i samtliga fall har domstolarna kränkt deras mänskliga rättigheter på samma sätt som jag beskrivit ovan och när föräldrar bevisats oskyldiga till det de anklagats för har LVU i de flesta fall kvarstått och domstolen hävdar en skyddslagstiftning.

En skyddslagstiftning hur den än är utformad kan aldrig stå över Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och det är min bestämda uppfattning att förvaltningsdomstolarna regelbundet kränker konventionen och bryter emot artikel 17.

Det är också en fullständig gåta för mig att advokatsamfundet inte slagit bakut och advokater prostituerar sig in i detta system.

ARTIKEL 17

Förbud mot missbruk av rättigheter

Ingenting i denna konvention får tolkas så att det medför en rätt för någon stat, grupp eller person att bedriva verksamhet eller utföra handling som syftar till att utplåna någon av de fri- och rättigheter som angetts i konventionen eller till att inskränka dem i större utsträckning än vad som där medgetts.

ARTIKEL 6

Rätt till en rättvis rättegång

1. Var och en skall, vid prövningen av hans civila rättigheter och skyldigheter eller av en anklagelse mot honom för brott, vara berättigad till en rättvis och offentlig rättegång inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol som upprättats enligt lag. Domen skall avkunnas offentligt, men pressen och allmänheten får utestängas från rättegången eller en del därav av hänsyn till den allmänna moralen, den allmänna ordningen eller den nationella säkerheten i ett demokratiskt samhälle, eller då minderårigas intressen eller skyddet för parternas privatliv så kräver eller, i den mån domstolen finner det strängt nödvändigt, under särskilda omständigheter när offentlighet skulle skada rättvisans intresse.
2. Var och en som blivit anklagad för brott skall betraktas som oskyldig till dess hans skuld lagligen fastställts.
3. Var och en som blivit anklagad för brott har följande minimirättigheter:
 - a) att utan dröjsmål, på ett språk som han förstår och i detalj, underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom,
 - b) att få tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar,
 - c) att försvara sig personligen eller genom rättegångsbiträde som han själv utsett eller att, när han saknar tillräckliga medel för att betala ett rättegångsbiträde, erhålla ett sådant utan kostnad, om rättvisans intresse så fordrar,
 - d) att förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas emot honom samt att själv få vittnen inkallade och förhörda under samma förhållanden som vittnen åberopade mot honom,
 - e) att utan kostnad bistås av tolk, om han inte förstår eller talar det språk som används i domstolen.

Göran Grauers.

Månskensjurist. Fast av domstolar och advokater ansedd som en rättshaverist

Exkurs - Barnen

Isak, 16 år

Vid omhändertagandet var Isak rullstolsbunden och hade diagnosen "Kronisk smärtsyndrom." Isak har oförklarliga smärtor i fötter och knän. Han hade strax innan omhändertagandet behandlats med cellgiftet Metoject.

Han placerades på utredningshemmet Oasen tillsammans med sina syskon, Inez idag 14 år gammal och Ivar idag 12.

All medicin drogs in på order av socialtjänsten utan någon som helst uppföljning av läkare eller på läkares inrådan. (Brott mot patientsäkerhetslagen då detta är medicinska bedömningar vilket socialtjänsten inte har befogenhet att ställa.)

På Oasen gjordes en psykologisk undersökning av alla tre barnen och mamman, där man kom fram till att ingen hade några psykiska problem.

Ingen av barnen tillfrisknade under vistelsen på Oasen, varför socialtjänsten beslutar att barnen nu har en svår lojalitetskonflikt med föräldrarna och nu av den anledningen gjorde varandra sjuka i vad socialtjänsten säger är "samsjuklighet". Åter igen gör socialtjänsten medicinska bedömningar i strid med patientsäkerhetslagen.

Barnen har under vistelsen på Oasen frångått mobiler och datorer och är förbjudna att kommunicera med omvärlden. De får veta att de skall separeras från varandra 4 dagar före jul och får ingen att prata med innan julafton då föräldrarna kommer. Den 27 dec separeras de. Barnen har aldrig hörts eller fått säga sin mening förutom undersökningen för att fastställa om de var psykiskt friska.

Isak placeras i ett familjehem med känd auktoritär uppfostran. Socialtjänsten meddelar familjehemmet att Isak är frisk och att föräldrarna har Münchhausen syndrom by proxy. Isaks lyfts ur rullstolen och ställs på golvet och beordras att gå. Vid den här tiden hade Isak suttit i rullstol 2 1/2 år. Familjehemspappan (fp) står ofta lutad över Isak i rullstolen och skriker åt honom.

Isak får problem med synen och behöver komma till optiker vilket både fp och socialtjänsten saboterar och fp uppger för optikern att han är Isaks pappa.

Familjehemsföräldrarna åker på tre veckors semester till Hongkong Kong och lämnar Isak som får rulla hem till familjehemspappans föräldrar för ett mål mat om dagen.

Isak skriver brev till dåvarande barn- och äldreminister Maria Larsson. Fp och socialtjänsten får reda på det och fp polisanmäler Isak och socialtjänsten tar ifrån honom dator och mobiltelefonen och förbjuder honom att skriva brev. (Skriftligt till Isak.)

Isak är mycket rädd för familjehemspappan och till slut orkar han inte längre utan rymmer från familjehemmet i sin rullstol. Fp förföljer och jagar Isak i bil och skriker; Stanna ungdjävul jag skall köra dig till psyket.

Isak har en insmugglad mobil och lyckas ringa polisen som kommer med två bilar, även socialjouren kommer till platsen.

Polisanmälan mot fp inlämnas, men det läggs ner. Socialtjänsten lastar dock Isak för det inträffade (finns skriftligt).

Isak placeras i ett jourhem där han trivs, men får inte stanna där, han skall skickas till ett inskolningshem för att senare flyttas till HVB hemmet Rasmus som tar barn med svåra neuropsykologisk problem.

Isak flyttas till inskolningshemmet och när han kommer dit vill han ta en vända ner längs vägen, han vill vara själv en stund. Hemmet ligger mitt ute i skogen.

Socialtjänsten tillåter inte detta utan tar tag i rullstolen så hårt att den välter och Isak trillar ur och skadar sitt redan onda knä och handen. I ilska tar han en näve grus och kastar efter socialsekreteraren och han kastar även sittkudden. Inget träffar. Isak ligger ju på marken och det går inte att kasta så bra då.

Jag och Isaks advokat lyckas förhindra en flytt till Oasen. Isak missar 7 veckor av vårterminen och får inte åka på avslutningen i skolan.

Isak omhändertogs efter en orosanmälan om MBP hos föräldrarna, senare separeras han från sina syskon för det nu är barnen som gör varandra sjuka och nu vill man alltså placera honom på ett HVB hem för svårt neuropsykiatriskt sjuka barn.

Isak flyttas nu till ett nytt familjehem i Hudiksvall. Han får inte träffa sina syskon på över tre månader.

Isak tillstånd förvärras dramatiskt. Det nya familjehemmet informeras att det är föräldrarna som har MBP och Isaks försämrade hälsa bara är en protest och att han inte vill gå i skolan.

Isak har ingen ork och sover ibland upp till 18 timmar.

Han har fått tillbaka datorn, men nu påstår man att han sitter uppe på nätterna och spelar spel, det är därför han är så trött, så datorn försvinner igen och även mobilen.

Han får inte prata med någon utan att det övervakas. (Gäller alla tre barnen. Även med möten med syskon och föräldrar övervakar ständigt socialtjänsten).

Isak har en mycket allvarlig stafylockinfektion i vänster knä och svart neuros i vänster stortå. (Finns foton). Han har också mycket mycket låga D-vitaminvärden och svår B-12 brist och järnbrist. Han kissar blod och kan inte tömma urinblåsan ordentligt. Det konstateras att han har

en onormalt stor urinblåsa som inte fungerar normalt. Han drabbas också av njurstensanfall och ena njuren är förstörad. Synen försämras också hela tiden.

Läkare informeras av socialtjänsten att det är föräldrarna som har MBP och att Isak är frisk, vilket läkarna accepterar och Isak får bara den allra nödvändigaste medicinen. D-vitamin och B-12 i tablettform. (Inga läkare informeras om att Isak varit ställd på Metojekt under lång tid.) Även skolsköterskor har fått order om att inte skriva ut något smärtstillande till barnen, inte bara Isak och vägrar också ge något smärtstillande.

Isak anses nu så svår att han måste placeras på HVB Rasmus. Han har enligt socialtjänsten svåra anpassningsproblem och är utagerande och våldsam. De begär och får också polishandreckning för flytt till Rasmus. I begäran står att Isak tidigare varit våldsam och kastat sten och sittkudden på en socialsekreterare, samma socialsekreterare som begärde och fick polishandreckning. Jag kontaktar länspolismästaren innan handreckningen utförs, men möts med kalla handen. Jag polisanmäler socialsekreteraren för falsk tillvitelse och brott mot patientsäkerhetslagen då socialtjänsten återigen ställer medicinska diagnoser. Det läggs ner.

Socialtjänsten ansöker nu om paragraf 3 LVU på Isak, alltså på eget beteende och får igenom det i domstol. Isak placeras på Rasmus och får ett rum på övervåningen i ett hus utan hiss. Matsalen är på bottenvåningen och Isak kan inte ta sig ner till matsalen och får därmed ingen mat. Han är ju frisk enligt socialtjänsten. Efter ingripande från en person på Rädda Barnen flyttas Isak till bottenvåningen, men där finns inga duschmöjligheter då de ligger på övervåningen.

Rasmus har tagit in ett barn omhändertagit under LVU som inte heller har neuropsykologisk problem för att Isak skall få en "normal" kompis.

Isak har lyckats läsa in nödvändiga ämnen från 9;an och sökt in på konditorutbildning och också kommit in, men får troligtvis inte börja där till hösten då det inte finns någon sådan utbildning i närheten av Rasmus.

Detta är bara de allvarligaste kränkningar som Isak utsatts för. Det finns långt mycket mer.

Jag har tillgång till alla Isaks sjukjournaler utom de sista månaderna. Isak, som nu är 16 skall begära ut dem och skick till mig.

Inez, 14 år.

Inez har inte haft samma problem som sina bröder, hon har istället haft svåra magproblem och diagnostiserades med Morbus Crohn som hon också behandlades för. Hon fick också egen toalett på skolan för att kunna klara av skolgången.

Senare har en annan läkare konstaterat att hon inte har Morbus Crohn utan hon har istället onormala tarmveck på grovtarmen. Hon mår idag bra och hade inga större problem vid omhändertagandet.

Inez har också allergi och har fått anafylaktisk chock två gånger och har en Annapan, vilken togs ifrån henne på Oasen.

När Inez kom till sitt familjehem 12 år gammal så fick hon för små trosor och ett för litet mensskydd. När de satt i TV soffan så skar trosorna in i "framstjärten" som Inez uttryckte det och hon var rädd att blöda igenom på soffan, vilket hon också gjorde. Hon försökte då torka bort blodet, hon var ju ny i familjen och visste inte hur hon skulle förklara. Hon var ju som sagt bara 12 år.

Familjehemmet anmäler nu till socialtjänsten att Inez har ett utagerande sexuellt beteende och öppet sitter och onanerar i TV soffan framför familjen och smetar mensblod i soffan. Under rättegång i förvaltningsdomstolen förhör jag familjehemsmamman om detta och frågar om hennes beteende upphörde då hon fick rätt trosor och mensskydd, vilket de biologiska föräldrarna såg till hon fick och det upphörde då, det var alltså en enstaka händelse. Trots denna information släpas Inez till psykolog för sitt sexuella utagerande beteende och psykologen informeras om föräldrarnas MBP och att Inez haft tidigare svåra uppväxtförhållande. Allt finns dokumenterat.

Det är här en oerhörd kränkning mot Inez och det har polisanmälts, med det har lagts ner.

Ivar, 12 år

Vid omhändertagandet var Ivar beroende av rullstol, men alla barnen hade sjukgymnastik. Ivar 3ggr i veckan och hade börjat gå med gåbord.

Isak gick 5 dagar i veckan och Inez 2 dagar i veckan efter hon brutit en fot.

På vistelsen på oasen föll Ivar av en 4-hjulning som kördes av personal. Personskada vid framförande av motorfordon skall polisanmälas, men ingen anmälan gjordes, då gjorde vi det, men det lades ner. Borde blivit vårdslöshet och vållande till kroppsskada då 4-hjulningen var trafikregistrerad.

Ivar krossade nyckelbenet och fick ingen smärtlindring eftersom Oasen var förbjuden ge barnen någon medicin. Isak kunde hela natten höra sin bror skrika i smärta, men kunde inget göra.

Isak placeras i ett familjehem som också de får information att han är frisk och man tar ifrån honom rullstolen och han kryper till och från skolbussen och skolan i 3 månader.

Han har kommit långt hemifrån, fått ny familj, ny skola och nya kompisar, varför väljer han då att krypa på knäna?

Ivar kan springa på knäna,

När jag får reda på detta konfronterar jag socialtjänsten som säger att han vill krypa. Jag har bilder på Ivars sargade knän.

När socialtjänsten vägrar göra något anmäler jag vanvård av Ivar till den socialtjänst han nu finns hos, men de kan möjligen bara skicka en orosanmälan till Fagersta, där ärendet finns, inget händer. Jag polisanmäler, men polisen kan inget göra, bara skicka orosanmälan, vilket också görs, men inget händer. Jag vänder mig då till rektor på skolan som slänger på luren i örat på mig. Jag tar då kontakt med socialstyrelsen, skolinspektionen, IVO och Arbetsmiljöverket då en skola är en arbetsplats och barnombudsmannen och Rädda Barnen, vilka inte kan agera i enskilda fall.

När jag får besked att ingen kan göra något så låter jag en vän som bor i närheten av Ivars skola och ber dem åka ner och filma då Ivar kryper springandes på knäna till sina kompisar, man såg att det inte var första gången han kröp. Ivar visste inget om filmningen och det syns på filmer att han inte vet att han filmas.

Jag lade ut filmen på både Facebook och youtube. Då vägrade socialtjänsten lämna ut handlingar och tog mig till domstol för oskicklighet, de förlorade i samtliga instanser.

Ivar som också hade långt hår tvångsklipptes under dramatiska former. Isak var med.

Efter nio månader började Ivar gå igen

Ivar har också allergier, bland annat mot kvalster, katt och hund och det finns journaler och allergitest. Socialtjänsten hänvisar till att dessa testresultat förfalskats av föräldrarna och gör en egen allergitest där Ivar får äta Aurius två veckor före testen och två tableter just före testen, de spolar han ut. I den nya testen har han fortsatta allergiska reaktioner och hade nu utvecklat allergi mot häst och hö.

Ivar placerades på en hästgård i ett hem med tre katter och två hundar som bodde inne i boningshuset.

Ivars familjehem vägrar Ivar att obehövt prata med syskon eller föräldrar och får inte använda mobil och dator.

Ivars familjehem driver allvarlig parental alienation. De har 20 000 kr/månad för att ha Ivar, som aldrig varit något problembarn, snarare är han en liten försynt kille.

Som sagt det här är bara ett axplock vilka övergrepp barnen utsatts för och jag har alla dokument i ärendet har också använts som examensarbete från en person som studerar grävande journalistik, ett arbete han fick högsta betyg för. Han tog det till Uppdrag Granskning som inte tog upp det då var för kontroversiellt före valet. Han tog då sitt arbete till TV 4 som anställde honom, men vägrade ta upp ärendet.

Barnen har hittills inte hörts eller fått göra sin sak hörd.

[Rättssäkerheten och insynen i LVU-vården är bedrövlig
Göran Grauers, Advokaten, Nr 8 2010 Årgång 76](#)

[Tillbaka till NKMR](#)